

UZASADNIENIE

Przedmiotem oceny w rozpoznawanej sprawie była decyzja z dnia 17 maja 2019r., w której Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

ponownie ustalił wysokość górniczej emerytury ubezpieczonego J. M., począwszy od 1 stycznia 2014r., poprzez jej obliczenie od podstawy wymiaru wynikającej z podstawy wymiaru składek przypadającej w części po przyznaniu emerytury w 2011r. ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 209,98% i z zastosowaniem kwoty bazowej 2.974,69 zł (obowiązującej w marcu 2012r.).

Decyzja została wydana jako realizacja orzeczenia zawartego w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 marca 2019r. (III AUa 773/18).

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony wnosił o jej zmianę poprzez zobowiązanie organu rentowego do przeliczenia wysokości emerytury z przyjęciem do wyliczeń kwoty bazowej obowiązującej w marcu 2019r.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 13 listopada 2019r. oddalił odwołanie od decyzji, a w pkt 2 wyroku przekazał organowi rentowemu wniosek ubezpieczonego o zapłatę odsetek.

Sąd nawiązując do stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 marca 2019r. przyjął, że ubezpieczony spełnił warunki wymagane do ponownego ustalenia wysokości świadczenia w oparciu o przepis art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z dniem 12 marca 2012r., tj. w dacie złożenia pierwotnego wniosku o przeliczenie wysokości emerytury.

Sąd Okręgowy wywnioskował, że w wyroku Sądu drugiej instancji przyjęto fikcję prawną, że dokumenty dotyczące wysokości wynagrodzenia z lat 2011-2012 były złożone łącznie z wnioskiem z 12 marca 2012r. W praktyce powoduje to przyjęcie, że emerytura ubezpieczonego może być przeliczona przy przyjęciu wyższego wwpw już od marca 2012r. Jedynie ograniczenie wynikające z przepisu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej ogranicza wypłacenie świadczenia trzy lata wstecz.

W konsekwencji, Sąd stwierdził, że w przypadku świadczenia ubezpieczonego nie można przyjąć, że w lutym 2017r. miało miejsce ponowne przeliczenie wysokości emerytury na podstawie tych samych dokumentów, które miały zostać uwzględnione w 2012r.

Tego rodzaju oceny Sąd dokonał w kontekście art. 109 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach.

W apelacji od wyroku ubezpieczony wnosił o „uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 listopada 2019r. i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez zmianę decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 17 maja 2019r., nr (...), zgodnie z żądaniem odwołującego przedstawionym w sprawie, tj. poprzez przyznanie świadczenia emerytalnego odwołującemu zgodnego z wysokością określoną w decyzji z dnia 21 marca 2019r., (...), tj. w wysokości 6.020 zł brutto i 4.907 zł netto oraz ponownego przeliczenia wysokości wyrównania emerytury odwołującego, począwszy od 1 stycznia 2014r. z uwzględnieniem prawidłowych kwot bazowych, począwszy od 2012r., aż do stycznia 2017r.”

Apelujący podnosił, że organ rentowy nieprawidłowo wykonał postanowienie wyroku Sądu Apelacyjnego z 6 marca 2019r., w którego treści nie określono wysokości kwoty bazowej mającej zastosowanie przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury, stąd przyjęta przez organ rentowy kwota bazowa z marca 2012r. jest niewłaściwa, albowiem

wskazany wyrok kończył postępowanie z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego o przeliczeniu wysokości emerytury uwzględniającym kwotę bazową obowiązującą w lutym 2017r.

Sąd Apelacyjny uwzględnił częściowo apelację orzekając reformatoryjnie, jak w pkt 1 wyroku (art. 386 § 1 k.p.c.).

W rozpoznanej sprawie, w której spór sprowadzał się do określenia kwoty bazowej mającej zastosowanie do obliczenia całości świadczenia w ponownym ustaleniu wysokości emerytury na podstawie art. 110 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS należy wskazać na następujące okoliczności:

1. Z akt rentowych wynika, że ubezpieczony w dniu 14 lutego 2017r. złożył ponowny wniosek o ustalenie wysokości emerytury na podstawie art. 110 ustawy (k. 166 a.r.). Wniosek ten został rozpoznany poprzez wydanie decyzji z dnia 13 marca 2017r. o przeliczeniu wysokości emerytury, począwszy od 1 lutego 2017r., z przyjętym do wyliczeń wwpw 208,98% i z zastosowaniem kwoty bazowej wynoszącej 3.408,62 zł do wyliczenia podstawy wymiaru i tzw. części socjalnej świadczenia.

2. Decyzja z dnia 13 marca 2017r. była przedmiotem odwołania ubezpieczonego w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 marca 2019r. (III AUa 773/18), zgodnie z którym zobowiązano organ rentowy do przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego, począwszy od 1 stycznia 2014r. Tym samym, Sąd uwzględnił apelację ubezpieczonego, w której kwestionowano stanowisko sądu pierwszej instancji o braku podstaw do przeliczenia emerytury za okres 3 lat poprzedzających złożenie wniosku z lutego 2017r. w oparciu o art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach.

3. Zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja miała realizować orzeczenie Sądu z 6 marca 2019r.

Stwierdzenie powyższe sprawia, że rację ma apelujący, który zwraca uwagę na treść decyzji organu rentowego z dnia 13 marca 2017r. W decyzji tej między innymi określono kwotę bazową (3.408,62 zł). Wyrok Sądu Apelacyjnego z 6 marca 2019r. zmienił powyższą decyzję jedynie w zakresie określenia daty początkowej wypłaty emerytury.

Rozstrzygnięcie Sądu z 6 marca 2019r. zostało oparte na przepisie art. 133 § 1 pkt 2 ustawy emerytalno-rentowej określającym ograniczoną prekluzję prawa do realizacji nabytych uprawnień w razie stwierdzenia błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Przepis ten jest również swoistą sankcją za nieprawidłowe rozpoznanie żądań ubezpieczonych przez organ rentowy.

Zastosowanie przez sąd drugiej instancji w wyroku z 2019r. przepisu art. 133 ustawy oznacza nietrafność oceny Sądu Okręgowego co do charakteru wniosku ubezpieczonego z lutego 2017r. (nie jako wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy w przedmiocie świadczenia).

Regulacja zawarta w art. 133 ustawy o emeryturach i rentach dotycząca terminu wypłaty świadczeń w razie ponownego ich ustalenia nie daje podstaw dla ingerencji

w wysokość kwoty bazowej mającej zastosowanie przy ponownym ustalaniu wysokości świadczenia, która z zasady powinna odpowiadać kwocie obowiązującej w chwili zgłoszenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W konsekwencji zaprezentowanego stanowiska należało uznać żądanie apelującego zastosowania kwoty bazowej z 2019r. za nieuzasadnione, co zostało objęte orzeczeniem w pkt 2 wyroku (art. 385 k.p.c.).

O kosztach procesu orzeczono na rzecz strony wygrywającej w kwocie opłaty minimalnej za czynności radców prawnych.

/-/ SSA W.Bzibziak /-/ SSA M.Żurecki /-/ SSA A.Kolonko

Sędzia Przewodniczący Sędzia